

פרשת אמור

"..כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את ע'מר ראשית קצירכם אל הכהן" (כ"ג, י').

חכמינו הבליטו את הרעיון החינוכי הגנוז בעומר השעורים. מגמתו להחדיר את ההכרה ללב האיכר היהודי שאלוקים הוא שמעניק לנו את ברכת האדמה. מתוך השפע הרב שהוא משפיע עליו, אין הוא מבקש ממנו אלא קומץ שעורים ובלבד שיכוון לבו לשמים.

יתר על כן את העומר הצנוע הזה אין ה' דורש מכל יחיד אלא מהציבור כולו. גדול הוא העמל שמשקיע האיכר באדמתו, אולם כל זה היה לשווא, לולא ריחם ה' על בריותיו. לשם כך בא העומר, לעורר בלב האדם את החוויה הבלתי אמצעית של חסדי ה' עליו.

(ממעין האגדה א. ארזי)

שעור פרשת השבוע: יניב עקיבא

ימי החול		שבת	
4.59	זמן תפילין/טלית	19.01	הדלקת נרות
		19.10	מנחה א' 14.00
9.14	סוף זמן ק"ש		ערבית ושיעור
19.25←19.23	שקיעה	6.45	שחרית א'
13.15	מנחה א' (בחד"א)	8.30	שחרית ב'
19.10	מנחה, שיעור וערבית	11.30	קידוש
19.44	צאת הכוכבים	17.40, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	17.15	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב
7.30	שחרית נוער בביה"ס	19.58	צאת השבת

אחות תורנית- הילרי יום טוב

שבת
שלום

ימים קדושים - פרשת אמור ויחי הצמאות

הימים בהם אנו נמצאים, בין יום השואה, יום הזיכרון ויום העצמאות, הם ללא ספק "ימים קדושים" - ימים בהם אנו מוקפים בקדושי השואה, מחד, ובאלה שמסרו נפשם למען הקמת מדינת ישראל והגנה עליה, מאידך.

צד אחר של הקדושה, המתגלה בחיי היומיום, במוסר, בדאגה לחלש, באהבת הרע ובכבוד לזולת, בא לידי ביטוי בפרשות השבוע שאותן קוראים בשבועות אלו.

בשבת שעברה קראנו את פרשת קדושים, והשבת את פרשת אמור. פרשת אמור מציבה בפנינו עקרון יסוד העומד בבסיס החיים היהודים - "ולא תחללו את שם קדשי, ונקדשתי בתוך בני ישראל" (ויקרא כ"ב, לב). מצד אחד קיימת הסכנה לחילול ה', ומצד שני אנו נדרשים לקדש את שם ה' באופן אקטיבי.

דרישה זו ניצבת כתמרור בפני כל יהודי, אשר מהווה (ברצונו ושלא ברצונו), נציג של העם הנקרא בשם ה' - ישראל. כך התייחסו אלינו גם שונאינו-היטלר, ימ"ש, ראה בכל יהודי נשא של נגיף הצדק והמוסר, ובכל מי שדם יהודי זורם בעורקיו מפיץ מחלה מסוכנת של ערכים ורגישות אנושית, שמקורם בתורת ה' (ציטוט מספרו הידוע לשמצה 'מייין קאמפף': "היהודי מושל בכל מערכות הרוח, הוא הדביק את האנושות בחיידקים שהם- אמונה משיחית, תורת המוסר, רגש המצפון ומושג החטא").

בספר יחזקאל, פרק ל"ו, מלמד אותנו הנביא שהאיסור לחלל את שם הקודש טומן בחובו משמעות לאומית: "לכן אמור לבית ישראל: כה אמר ה' א-הים, לא למענכם אני עושה, בית ישראל, כי אם לשם קדשי אשר חיללתם בגויים אשר באתם שם. וקדשתי את שמי הגדול המחולל בגויים אשר חללתם בתוכם, וידעו הגויים כי אני ה'. נאום ה' א-הים בהקדשי בכם לעיניהם. ולקחתי אתכם מן הגויים וקבצתי אתכם מכל הארצות והבאתי אתכם אל אדמתכם" (פרק ל"ו פס' כ"ב-כ"ד). אין לך חילול השם גדול יותר מאשר מצב בו העם הנקרא בשם ה' נרצח ונטבח באכזריות, מגורש ומוכה ללא יכולת להגן על עצמו ולחיות בכבוד מינימלי. מצד שני, כאשר העם חי במולדתו, במדינה עצמאית, ערכית ומשגשגת, אשר מהווה מודל בינלאומי להצלחה בטחונית, כלכלית, מדעית ורפואית, זהו קידוש ה' הגדול ביותר.

לימדונו אמוראי ארץ ישראל: רבי אבא בר זמינא בשם רבי הושעיה: גדול הוא קידוש השם מחילול השם (ירושלמי, קדושין ד, עא). מסביר הרב צבי יהודה שמציאות של קידוש ה' המגיעה מתוך ולאחר מציאות של חילול ה' משמעותית במיוחד. הקמתה של מדינת ישראל שלוש שנים בלבד לאחר השואה הופכת את הפלא שבמדינה זו לנס גלוי ומביאה לקידוש ה' עצום.

הסמיכות של יום השואה, יום הזיכרון ויום העצמאות, מזכירה לכולנו את האחריות העצומה ואת הרושם האדיר של הפרהסיה הציבורית שלנו על העולם.

אליאב רויך

<p>לזאב רויך אתך באבלך במות אחיך ישראל רויך ז"ל קיבוץ סעד</p>

דברים שהוקראו בבית הצלמין בטקס יום הליכרון וללא אלה וללא אלה

ברלין, פרנקפורט, אוטרקט, גליציה וקרפטורוס.

לאן שלא אסתכל, השורשים שלי שם. נטועים עמוק באדמת אירופה העשנה.

דור רביעי לשורדי השואה ולקורבנותיה, החיים והמתים גם יחד.

כשהייתי בכיתה ז', החלטתי להתמקד בעבודת השורשים שלי בסבתא מיפי – סבתא רבתא מצד אימי. היתה זו הפעם הראשונה בהיסטוריה המשפחתית בה היתה לנו הסבלנות להקשיב לסיפורה במלואו. בפעם הראשונה שמענו את שחוותה במהלך השנים בהן התחבאה, יחד עם הוריה ואחותה, בעליית גג קטנה בביתה של משפחה נוצרית. לראשונה נחשפנו לכעס, לעליבות ולרגעי הייאוש, שהיו מנת חלקם במהלך השואה. בפעם הראשונה שמענו על נסיון ההתאבדות המשפחתי שיזם אביה בייאוש, ועל האופטימיות העיקשת שלה, בעזרתה הצליחה לסכל את הרעיון.

סבתא מיפי נפטרה חודשים ספורים לאחר שהעבודה הושלמה, משאירה אותנו, לשאת את סיפורה המיוחד.

כמה שנים מאוחר יותר, ואני בתחילת כיתה י"א, התחלתי לבקר מידי שבת את דודה ציפורה, דודתו של אבי. התפתח ביננו קשר מיוחד, שהיה ועודנו – משמעותי מאוד עבורי. דודה ציפורה מיעטה לשתף בזיכרונות "משם". אך במהלך אותה שנה החלה לפתוח מחדש את תיבת הפנדורה שלה. התבוננתי בהשתוממות איך באומץ, בגו זקוף וראש מורם, היא עומדת מול השדים שהוציאה.

פעם אחת, היא הוציאה מהספרייה שבסלון, עותק בלוי מעט של הספר "האדם מחפש משמעות", בו מגולל ויקטור פרנקל את עדותו במחנה הגברים באושוויץ. נסערת היא סיפרה לי, שכשקראה את הספר היא הבינה טוב יותר את שראתה במחנה הגברים, מעבר לגדר. היא בקשה שאקרא את הספר גם אני. כשמילאתי את בקשתה גיליתי, שבין דפי הספר כתוב גם סיפור חייה שלה. במילים בודדות, מצמררות, סימנה את החוויות המשותפות לכותב הספר ולה. בראשו של אחד הדפים הוסיפה וכתבה את מספרה האישי ובאחר – את כינויה במחנה.

כשנה מאוחר יותר נפטרה גם דודה ציפורה, מותירה קרעי זיכרונות ועדויות, ומשאירה לנו לנסות ולהרכיב את הפאזל, ולהעבירו הלאה.

דור רביעי. אני דור רביעי. מי מכס חשב על זה אז, במלחמה ?

האם העזתם בכלל לדמיין, שבעוד 70 שנים, במדינת ישראל העצמאית, יהיו לכם נכדים ונינים וחימשים, שישרתו בצבא, שידברו בעברית, שיחלמו ויאהבו ויצחקו, ויחשבו עליכם ?

דור רביעי. אנחנו דור רביעי. דור שחי בעולם בו מכחישי השואה מרימים ראש, בעולם בו האנטישמיות גואה והולכת, עולם בו שורדי השואה חיים, לעיתים, בתנאים בלתי אפשריים. עולם בו הולכים ומתמעטים האנשים, שיכולים להעיד ממקור ראשון על מה שהיה.

אנחנו חיים בעולם שנמצא כבר 70 שנים קדימה, מהכתם האפל הזה בהיסטוריה של המין האנושי. אנחנו חיים בעולם בו אנו נדרשים להוציא עצמנו לרגע ממרוץ החיים, אל מחוץ לזמן ולמקום, ולהיות הפה והגוף של כל אלה שכבר אין בהם הכוח והיכולת לקום ולזעוק. אנו נדרשים בכל רגע לזכור ולהזכיר, לשמוע, להקשיב ולהשמיע, ואחר כך גם - לחלוק, להעביר, לספר ולשתף.

למול דור הולך ומתמעט, אנו נדרשים להגדיל עצמנו, לעמוד איתן מול המוח האנושי השכחן והמסתגל, ולהכריז - "לא עוד".

דוניה רוזן מגטו וורשה כותבת ביומנה: "רוצה אני שתקימו יד לנו, מצבה שתגיע עד השמים, ציון שיראה אותו העולם כולו. פסל, לא משיש ולא מאבן - אלא ממעשים טובים. מאמינה אני באמונה שלמה, כי מצבה כזאת עשויה להבטיח לכם ולילדיכם עתיד טוב יותר"

סבתא וסבא אשווגה, ברמן, כהן וחייקין, דודה ציפורה, יקרים שלנו. אנחנו כאן כדי להגיד את מה שאמרתם בנוכחותכם ובכתביכם - אנחנו כאן כדי לזכור, להזכיר, ובעיקר - לשמור.

כתבה: נאט אק

דברית שנאמרו ביום השנה להורינו יוסף וצפורה טינגברט סוף ניסן תשצ"ד

'זכינו' והורינו נפטרו בהפרש של עשרה ימים, אמנם במרחק של תשע שנים ביניהם, לכן החלטנו לעשות את יום הזיכרון במשותף.

בקריאה בהפטרה של שבת חול המועד פסח הסמוכה לאזכרה, אנחנו קוראים את חזון העצמות היבשות ואני מבקש להקריא קטעים מהפרק.

יחזקאל פרק לז'

(ד) ויאמר אלי הנבא על העצמות האלה ואמרת אליהם העצמות היבשות שמעו דבר יקנן:

(ה) כה אמר ה' יקנן לעצמות האלה הנה אני מביא בכם רוח וחיייתם:

(ט) ויאמר אלי הנבא אל הרוח הנבא בן אדם ואמרת אל הרוח כה אמר אדני יקנן מארבע רוחות באי הרוח ופחי בהרוגים האלה ויחיו:

(י) והנבאתי כאשר צוני ותבוא בהם הרוח ויחיו ויעמדו על רגליהם חיל גדול מאד מאד: ס

(יא) ויאמר אלי בן אדם העצמות האלה כל בית ישאל המה הנה אמרים בישו עצמותינו ואבדה תקונתנו נגזרנו לנו:

(יב) לכן הנבא ואמרת אליהם כה אמר ה' יקנן הנה אני פתח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל: ס

(יד) ונתתי רוחי בכם וחיייתם והנחתי אתכם על אדמתכם וידעתם כי אני יקנן דברתי ועשיתי נאם יקנן: פ

בחרתי להקריא את הפסוקים כי הורינו שהגיעו לארץ בשנות הארבעים אבא מארגנטינה ואימא מאוסטריה היו באמת עצמות יבשות שבאו וברחו מיתוך הגולה אימא עם עלית הנצים ואבא כחיד באוניה טרם מלחמת השחרור. כשאתה רואה את המעשה הגדול שהם עשו כאן בארץ, כאשר הצליחו לבנות את הקיבוץ הזה כשהם חדורי רצון אך חסרי ידע, אתה עומד נפעם וככל שעוברות השנים אתה מתרגש יותר ממעשיהם.

היתה זאת אמונה גדולה להצליח לתקוע יתד ולבנות ישוב כאן בדרום. אנחנו יכולים לחוש את העצמות היבשות שהעלו גידים ובשר ובנו את הארץ. חזון העצמות היבשות מדבר על סיעתא דשמיא, אך ללא עבודה אישית חלוציות ובאמונה גדולה, לא היה מצליח המפעל הזה לקרום עור וגידים. אשרינו שזכינו להיות בדור נגאל זה.

הורינו לחמו על הצלחה והשתקעות בארץ אהבו מאוד לטייל בארץ אך לא עזבו אותה אפילו ליום אחד. מאוד האמינו בעשייה בארץ ובאהבת האדם.

והנה הקמנו לנו שבט העושה בבנין הארץ בחקלאות בגאולת הקרקע ובהשקעה בחינוך ובביטחון כדי לשמור על הארץ תוך התקדמות מקצועית גדולה מאוד. הורינו היו אוהבי אדם ואהבו מאוד את חברי הקיבוץ ורצו לעשות למענו. אבא היה כבר קטוע רגלים כאשר התחיל הדיון על הקמת בית שקמה. הוא היה מהתומכים הגדולים בהקמתו, לא זכה ליהנות ממנו ולבוא בשעריו. אימא בילתה את שנותיה האחרונות בבית שקמה לשביעות רצוננו.

והנה במרוצת הזמן בית שקמה שינה את ייעודו והפך למרכז יום לגמלאי ולקשיש, אנחנו – הילדים - בחרנו להזכיר את הורינו ולתרום למרכז היום מערכת הקרנה מסך ומערכת שמע, כדי שאפשר יהיה להפעיל באמצעים יותר מודרניים את מרכז היום, ואף להרחיב את פעילותו לשעות אחה"צ לסרטים והרצאות. אנחנו מקווים שהפעלת מרכז היום תתרחב וכך ייזכרו הורינו כשותפים לעשייה קהילתית זאת. בימים הקרובים תותקן המערכת וכולם ייהנו ממנה.

ולכם שבט נפלא המשיכו בעשייתכם המבורכת למען הפרט והכלל כי במעשיכם הורינו הופכים להיות חיים ופועלים. עלו והצליחו המשיכו להתקדם ולעשות. אך היו זהירים ואוהבי אדם והארץ.

בשם החמולה..

בני א'נלזכר

"הוא יפתו לבנו בתורתו..."

בשבח והודיה לה' יתברך, ובתודה גדולה לכל אלה שכבר לקחו חלק במצווה המשותפת שלנו, אנו שמחים להודיע שבע"ה נכניס את ספר התורה של כולנו (אותו התחלנו לכתוב יחד בר"ח סיון לפני שנה) לבית ספר דע"ת, לקראת חג מתן תורה, ביום ראשון ג' בסיון (1.6.14) בין השעות 17:00 ל- 19:00. הטקס יתחיל בבית הכנסת של סעד, ויסיימו בבית הספר. נשמח לרקוד עם כולכם במעמד מרגש זה.

קהילת ביה"ס וידידיו תרמו עד היום כ- 110,000 ₪, ואנחנו מצפים להגיע ל- 145,000 ש"ח. אנו בטוחים, שבעזרת קהילת ביה"ס המורחבת, ובעזרת ידידי ביה"ס דע"ת בעבר ובהווה, נקבל את מה שאנחנו צריכים בחודש שנתנו לנו.

אם טרם תרמתם ואתם חפצים להיות שותפים שלנו במצווה, או שאתם מעוניינים לתרום עוד, אתם מוזמנים לפנות לצבי רידר, משה שולץ, או למזכירות ביה"ס (08-6683700). ניתן גם לפנות למייל menaheldaat@saad.org.il ולקבל את כל הפרטים הנדרשים. (עלות פסוק – 26 ₪, 10 פסוקים – 260 ₪, עמודה – 600 ₪, פרשה – 2000 – 4500 ₪).

תודה מראש לכולכם ולהתראות בחג מתן תורה הפרטי-כללי שלנו

בשם צוות ביה"ס וההנהלה

יחזקאל א'נלזכר

בליל שבת - העלה הרב העלה הרב ארי את השאלה האם ב "ברכת הבנים" הנאמרת על ידי ההורים בליל שבת, ניתן לשנות את הנוסח הלקוח מברכת כהנים: "יברכך..." ללשון נקבה: "יברכך" כשמדובר בברכה לבנות? האם אין כאן שיבוש של פסוק? ובכן, לא רק שאפשר אלא אף מומלץ! משתי סיבות: האחת - היות ומדובר בברכה/תפילה - קיימות אין ספור דוגמאות לכך שמשנים ומתאימים את הפסוק למציאות כמו: יחיד ורבים "וסלחת לעוונתי" במקום "לעוונתי" וכדומה. השניה - להדגיש בכך שאין מדובר בברכת כהנים ובנשיאת כפיים האסורים על ידי מי שאינו כהן, ושינוי הנוסח הוא פתרון מצוין לכך.

בשבת - העלתה נעמה סט בשיעור פרשת השבוע טעמים למצוות "לקט שכחה ופאה". קשה לייחס מצווה זו הנובעת מעיקרה מפעולות אקראיות כמו: נפילת שיבולים או קשיי שטח בעת הקציר - למצוות צדקה שתפקידה לקיים את העני ולגרום לביטחוננו הכלכלי. אם כן מהו טעמה? ובכן טעמה של מצווה זו היא לחנך את בעל הקרקע לנדיבות ולרוחב לב כך שלא ישקע בקטנוניות וינצל את עבודתו ותבואתו עד לגרגר האחרון ובשפתנו - להיות לארג'. יש לתת גם לעני ליהנות מיד הגורל אף אם מדובר ברכושנו הפרטי עד כדי כך שיש סברה הטוענת שהנשאר בשדה הוא רכושו של העני ואם ניכסת אותה לעצמך עברת על גזל. מוסיף הרב קוק ומדגיש כי לעני ישנו תפקיד חשוב בעולם ועבודתו היא לגרום לנו להתעלות ולהוציא את הטוב שבנו, כך שאנו צריכים להודות לו ולא הוא לנו..

במוצאי שבת - המריא יעקב פרידמן לבקר את משפחתו בארה"ב וביום רביעי נסעה סנדי בעקבותיו. הוריהם של שניהם חוגגים במזל טוב - תשעים! אביה של סנדי בקליבלנד (אוהיו) ואמו של יעקב במיאמי (פלורידה). בעוד כחודש יחזור הזוג הנשיאותי לאחר מסע שורשים מקיף וממצה, עליו עוד נשמע בהמתנה לקופה בחד"א.

ביום ראשון - ערב יום הזיכרון לשואה ולגבורה, הדליק חברנו חיים הרצל משואה בטקס המרכזי ביד ושם. סיפורו האישי שהוקרן בסרט קצרצר נגע בכולנו ובאמצעותו זכינו להכיר את חיים כילד חייכן ובעיקר שורד. בקולו הצעיר הצלול והבוטח, ליווה חיים את הסרטון וסיפר לאומה כולה את סיפורם של יהודי הונגריה בשלהי המלחמה. במועדון לחבר הדלקנו נרות לזכר הנספים ולאחר תפילת "א-ל מלא רחמים" שמענו את סיפורה המרתק של שרה פצי'אנק ומשפחתה שהוכרו בתחילת שנות השמונים כ'חסידי אומות העולם' בזכות סיועם של הוריה ליהודי יוגוסלביה בימי הכיבוש הנאצי. חמישים שנה מאוחר יותר, נפרע החוב על ידי מדינת ישראל ובמהלך מלחמת האזרחים הנוראה שהתחוללה שם, חולצה משפחתה מסרייבו הבוררת והובאה ארצה. שרה (איידה לשעבר), בתה אסתר ובעלה ז"ל התגיירו לאחר שהשתקעו בארץ והפכו לחלק בלתי נפרד מאתנו. בעיניים מאירות, בהומור ובאהבה, סיפרה לנו שרה את סיפורה הקולח במבטא סלאבי שאילץ אותנו לחדד היטב את חושינו ולא לאבד ריכוז לשנייה (שרה הוסיפה שזהו סוד הצלחתה..). לאיידה-שרה שנולדה למשפחה מוסלמית היה חלום ילדות להפוך ליהודיה לכשתגדל. כשעמדה מול הרבנים שהקשו על גיורה בשאלות שונות ומשונות, נטלה לידיה את המושכות והחלה להמטיר עליהם שאלות מהותיות בנושא הישרדותו של העם היהודי עד שנאלמו דום. לקינוח הסבירה להם שהיא לא סתם 'רוצה' להיות יהודיה - היא 'יודעת' שהיא יהודיה! מיותר לציין מה היתה החלטתם באותו הרגע..

ביום שני - יום הזיכרון לשואה ולגבורה, נערך אחה"צ טקס ההתייחדות בבית העלמין לזכרם של הנספים בשואה. בטקס הוקראו שמותיהם של קרובי משפחתם של החברים והמשתתפים. דברים שכתבה נעם אש והקריא אליסף, מובאים בהמשך.

נברך את חן קאופמן ונאחל לה הצלחה בהשתתפותה במצעד המסורתי שייערך בהר הרצל לציון פתיחת חגיגות יום העצמאות. חן נבחרה לייצג את חיל החינוך כחלק מאכ"א שיקבל השנה את דגלי היחידות מחיל האוויר. היא תצעד במסגרת מחלקת 'מחזיקי הנשקים' הסוגרים את 'מצעד הדגלנים'. לאחר שלושה חודשים של אימון מפרך תחת שרביטו של אל"מ רוקני - מפקד הטקס המיתולוגי בן השמונים! תזכה חן להגשים את חלומה ולהשתתף במצעד המכובד. נאחל לה "קלז-אפ" מושלם מכל מצלמות הטלוויזיה והנאה מכל רגע.

חג עצמאות שמח!

יורם קימלמן

תאבתו לבקשתו fe יורם לבת"חיות

קראתי בעיון את כתיבתו של יורם קימלמן בשבוע שעבר, על שהתרחש במופע שירי שמוליק קראוס בחוה"מ פסח.

ברצוני להאיר כמה נקודות:

רועי גולן- כתמיד עשה עבודה מצוינת ויישר כח גדול! ודווקא משום כך גדלה אכזבתי ממערכת השמע שלטעמי משתלטת על הפקת הקול כאשר המופיעים על הבמה לא מודעים ל "איך הם נשמעים" (לפי הסברו של רועי) וכשעוצמת הרמקולים חזקה, התוצאה - מילות השירים אינן נשמעות ברור!

במופע שירה ישנה משמעות להבנת המילים והשורות, דבר זה לצערי לא התקיים.

גם באירועים קודמים, לא פעם ולא פעמיים ביקשתי מהאחראי על מערכת ההגברה לטפל בנושא. ואולי עדיף לנו ללא מערכת הגברה כה משוכללת, מאשר לגרום לאי הנאה לחלק גדול מהציבור! תוך כדי ההופעה ניגשה חברה לשולחן ההגברה וביקשה לאזן את הקולות כך שיישמעו טוב יותר - ולא נענתה.

אני מודע לכך שיש אנשים שאוהבים הרבה רעש וכל המרבה הרי זה משובח, אולם התוצאה היתה נטישה גדולה של חברים שלא באו על מנת לסבול ועזבו באמצע המופע- חבל שכך היה, הרי הם באו שלא על מנת לסבול..

..וטרם דיברנו על היעדרותן של המשפחות הצעירות בהתכנסויות שונות וגם לא על התחלת מופע בזמן.

נקווה לשיפור בהמשך..

ראי סימקין

”אחת מלפנו”

רותי לפנו מספרת על אמה

אמי – קארו – נולדה בשנת 1914 בעיר נירנברג שבגרמניה. היא נולדה למשפחה דתית, לבית עם הרבה תורה ושמירת מצוות. לאביה (סבי) היתה חנות בדים.

היא אהבה את השתייכותה לבח”ד (ברית חלוצים דתיים-המקבילה לבני עקיבא) והשתתפה בפעילויותיהם שכללו בעיקר מחנות קיץ בכל רחבי אירופה.

בשנת 1936 בערך, עברה משפחתה להולנד כי החיים בגרמניה הפכו לקשים יותר ויותר עבור היהודים. אחיה שברח לאנגליה שכנע את אמי לברוח לשם. היא הצליחה לקבל עבודה בבית של יהודים בלונדון ועבדה כמטפלת של אמו של הרב בני לאו (עולם קטן...).

אחרי שנה האנגלים גירשו אותה מארצם כי היתה אזרחית גרמנית – והם הרי היו אויבים. למזלה היא הצליחה להגיע לשבדיה, שהיתה ארץ נייטרלית במלחמת העולם השנייה. בשבדיה היא פגשה את אבי סמי סמסון, בחור צעיר ונאה, והם קבעו את חתונתם ליום שבו שפרצה מלחמת העולם השנייה, ספטמבר 1939.

כל משפחתו של אבי חיו בדנמרק, ובזכות היותו תושב שבדיה הוא הצליח להבריח את כל משפחתו לשבדיה. עם פרוץ המלחמה ניתק הקשר של אמי עם הוריה וכל נסיונותיה לשמוע היכן הם ומה קורה להם – נכשלו. לאחר שנים רבות, משנפתחו יומני הגרמנים ורשימותיהם בארכיון ”יד-ושם”, נודע לנו – הנכדים – כי הם הובלו לאושוויץ ב-1942 ומיד עלו ב”כבשני האש”.

תוך כדי המלחמה הצליחו בעסקאות קטנות, להעביר פליטים ממזרח אירופה לשבדיה. אמי קיבלה על עצמה, לקלוט חלק מהפליטים בביתנו, והקימה ”סמינר” לבנות, על מנת להחזיר אותן למסגרת ולנסות לשקם אותן, אחרי הזוועות שהן עברו. בסוף המלחמה גבר זרם הפליטים שהגיע לשוודיה ואבי ואמי יחד עם כמה מחברייהם עשו מאמצים גדולים כדי שממשלת שוודיה תסכים להשאיר את היהודים שהגיעו לאחר השואה ולשקמם. עם פרוץ המלחמה, אבי ואמי נדרו נדר שאם הם יעברו בשלום את המלחמה, הם יעלו לארץ ישראל. אולם, מחלה קשה של אבי שיבשה את תוכניותיהם.

אחד מתפקידיו של אבי היה להיות עם הפליטים בשבתות ובחגים והוא ארגן את החיים הדתיים – תפילות, שופר ועוד. לרוע מזלו, הוא נדבק בשחפת שרבים מהפליטים היו חולים בה. היתה זו מחלה קטלנית שמעטים שרדו ממנה. בכדי לתת סיכוי להבראתו – הוא הועבר לדאבוס שבשווייץ לבית מרפא מיוחד לשחפת. נשארנו עם אמא עוד שלושה חודשים בשבדיה, כי אמי היתה לקראת לידתה של אחותי.

כשטסנו משוודיה לשווייץ, אמא ושלושה ילדים קטנים, ביקשו מהשליח שבא מהארץ, לעזור לאמא שלי בשדה התעופה. ומי היה השליח? – אביה של חברתנו רחל צור. וזאת נודע לי כשהוריי באו לבקר אותי בסעד, והייתי ”מאומצת” אצל נחמן ז”ל ורחל תבלי”א. הוריי נפגשו כאן עם הוריה של רחל צור.

אחרי שאבי הבריא, עברנו לעיר ציריך, שם ביתנו היה תמיד פתוח לצעירים שהגיעו כבודדים אחרי המלחמה וכן שליחים רבים מהארץ היו מבאי ביתנו. למרות ששווייץ היתה נייטרלית בזמן המלחמה, חוויתי גילויי אנטישמיות. הורי שלחו אותי לבית ספר פרטי, כדי שלא אצטרך ללמוד בשבתות וימים טובים. מאוחר יותר אמי היתה בין מקימי בי”ס יהודי, בו אחותי הצעירה זכתה כבר ללמוד.

בהיותי בת 12, המשפחה מימשה את נדרה ורצונה ועלתה לישראל – לתל-אביב. הגעתי לארץ בבת המצווה שלי, לכיתה ו'. היו לי תחילה תקלות של "עולה חדשה", אך מהר מאוד הגעתי לשילוב מהיר בחברה ובבני-עקיבא. הייתי גם מדריכה בבני"ע והצטרפתי לגרעין "עלומים" שעשה את תקופת שירותו בסעד.

ביום הנחת אבן הפינה לקיבוץ עלומים אני מצולמת יחד עם צביקי פורת אוחזים ב"מגילת היסוד" של הקיבוץ. אלי "חטף" אותי – ונשארתי בסעד. הייתי גננת בגן כחול ובגן ירוק. בשנים 79 - 1977 – עברנו לשנתיים למושב קשת שבגולן. אלי עזר להם להקים את גידולי השדה. כשחזרתי לסעד עבדתי כמטפלת בבתיים הכוללים, בחברת הנוער, בתכשיטיה ובכריכה.

זרמתי בקלות עם השינויים – כי לדעתי, באופן עקרוני הדור הצעיר הוא זה שצריך להחליט איך יימשכו חיי הקיבוץ בעתיד. אני מעריכה מאד שבראש דאגתם של מחוללי השינוי – מציינים קודם לכל את זכויותיהם של הוותיקים – בוני הקיבוץ.

טוב לי בדרך בה בחרתי לחיות את חיי: המשפחה הברוכה שהקמנו יחד; הקיבוץ; החברים האישיים ואיכות החיים שבה אני חיה.

ביקשתי שלכבוד יום הולדת 70 שלי, נקיים במקום מסיבה – טיול נפלא בארץ. גיל 70 הוא בהחלט גיל מכובד, פעם חשבתי שזו כבר זיקנה. בהתחשב בתרשומת הכתובה בתיק הרפואי שלי, ובזכות הרפואה המתקדמת, אני מתפקדת ביום-יום טוב יותר ממה שיכולתי לדמיין לעצמי וצופה באופטימיות אל העתיד.

צלרה ככתיבה – חיי'ה יקותיא

תיקוני קלנועיות

כדי לשפר את השירות לחברים פנינו אל המל והוא נענה לבקשתנו לקבל אחריות על טיפול בתקלות. לפיכך החברים מתבקשים לפנות אל המל לטיפול בקלנועיות לתיקון ולהחלפת מצברים. אדו ימשיך לטפל בתקלות וכאשר יימצא בסככה - אפשר לפנות גם אליו. במידת הצורך יטפל המל בקלנועיות מול נותן שירות חיצוני. **התשלום דרך הנה"ח בלבד! לא יהיו החזרים לטיפול באופן עצמאי ללא אישור מראש!**

לתשומת ליבכם: ביטוח תיקוני קלנועיות יהיה בהתאם לנוהל זה.

- חשוב להטעין את המצברים מידי ערב.

בהזדמנות זו נציין את מסירותו ותרומתו הרבה של אדו לתפעול הקלנועיות במשך שנים רבות.

כה3חה – דודה ומאחה

ואצת וותיקים

מנחשים וצד... מלכונים

1. הקיץ כבר כאן ואיתו היתושים. אנא בדקו ליד הבתים אם יש כל מיני כלים עם מים עומדים ולרוקן אותם.
2. נחשים מתחילים לצוץ. בכל מקרה של פגישה עם נחש לא לנסות לטפל בו אלא לקרוא לי. (הודעה של: "ראיתי נחש אתמול בערב" לא עוזרת לי, הנחש לא ממתין באותה נקודה).
3. בשבועיים האחרונים חזרו **סתימות הביוב** בעקבות ריבוי מגבונים. אנא מכס לא לזרוק לאסלה מגבונים. (גם מגבונים שכתוב על האריזה "נשטפים באסלה" נתקעים בצנרת). רצוי להסביר גם לאורחים שבאים לבקר ואף להסתיר את המגבונים.

בתודה מראש!

יואל צברון

נס חל הפסח

כידוע, אליהו הנביא מבקר בבתי היהודים בליל הסדר. ואכן, השנה נוכחנו בעובדה מיוחדת זו. ומעשה שהיה, כך היה:

בדרכנו לליל הסדר, נסענו בכביש אשקלון – קרית מלאכי. ליד הכניסה למושב הודיה קרה לנו תקר בגלגל, ועצרנו לא הרחק מהכניסה לשוב. הנוסעים – אשתי, אחותה ואנוכי לא היינו אמונים על סדרי המכוניות החדשות ומיקומם של האביזרים הדרושים להחלפת הגלגל.

כל ניסיונותיה של הנהגת לעצור נהגים חולפים – עלו בתוהו, שכן הם הצביעו על הגבר העומד לידה (קרי, אנוכי) שהתרחק כבר מגיל הגבורות, שיכול לעשות את המלאכה. הזמן חולף... ליל הסדר באופק, ואנו מצפים לישועה. לפתע, ללא כל סימן מצידנו, נעצרה לידינו משאית, וממנה קפץ גבר צעיר שחש במצוקתנו. הבחור ניגש למכונית, מצא את הכלים המתאימים והחליף את הגלגל. כשסיים את מלאכתו, אמר שלום וחזר למכוניתו הגדולה.

רצנו אחריו לפצותו, אך הוא מלמל את המשפט: "מצווה הבאה לידך – אל תחמיצנה" ונסע.

ואנו עמדנו משתאים לנוכח הנס הגדול, וחשנו שפגשנו באליהו הנביא בדרכו ל'סדר' בערב פסח, בדמותו של איציק כהן תושב הודיה.

שנזכה כולנו להתגלות אליהו...

איסא ואאילה אהרני

מזל טוב להולדת הבת לאפרת ולמשה סקוברניק
 נכדה לטוביק ואיזיק סקוברניק
 נינה למנחם ז"ל ולמיכל אפלבוס תב"א

למיכל ולבני אחיטוב
 מזל טוב להולדת הנכד
 בן אטלי (ליברמן) ולרונן איטניו

באסרו-חג פסח התכנסו במתחם בית הספר הישן ילדים ונוער, חניכי בני עקיבא משבעה מקיבוצי הקיבוץ הדתי, לפעילות ה"פזמונסיף" המסורתית. הפעילות מתקיימת בכל שנה בקיבוץ אחר, והשנה אנחנו ארחנו אותה. היום כלל שלוש תחרויות בין הקיבוצים המשתתפים. בשעות הבוקר התפצלו החניכים לשתי פעילויות: את הצעירים אולי ראיתם מתרוצצים בשבילי הקיבוץ, מחפשים אחר שאלות שפוזרו ברחבי הקיבוץ, על סעד, על הקיבוץ הדתי, על הנגב ועוד, ומנסים לברר את התשובות להן. ודאי לא תופתעו לשמוע שהחבר'ה מסעד זכו במקום הראשון בתחרות זו! הבוגרים יותר נשארו באולם הספורט והתחרו בחידון על תולדות התנועה, בדגש על סיפורם של כפרי הנוער הדתיים. בתחרות זו זכו נציגינו במקום נמוך יותר... בשעות הצהריים התקיימה התחרות הגדולה שלשמה התכנסנו – תחרות השירים, הלא היא הפזמונסיף. כל סניף הציג את השיר שלו, וגם כאן החניכים מסעד ביצעו שיר בכמה רמות מעל כל השאר – ובהתאם לכך, זכו במקום הראשון. כך יצא שגם בשקלול הנקודות הכללי זכו חניכינו במקום הראשון, אך לא לבד, אלא יחד עם סניף משואות יצחק. התנהל קרב איתנים למי מגיע המקום הראשון, כי הפרס הראשון היה משחק פיינטבול לכל הסניף! את תוצאות הקרב אינני יודע, אך לקראת סוף היום החלה להסתמן פשרה בין הקומונריות של שני הסניפים.

זכיתי לראות את הנוער הנפלא שלנו בפעולה, מכיוון שהשתתפתי בארגון אחת מהפעילויות. מנקודת מבט זו אני חושב שמגיעה תודה גדולה לשני אנשים – רזי בן יעקב, ראש מחלקת צעירים בקבה"ד על הארגון הבלתי נלאה, של הפעילות הזו ובכלל; ולעידית לנדאו, רכזת החינוך, על ההתגייסות להצלחת האירוע במועד סמוך כל כך לכניסתה לתפקיד, ועל הדאגה לכל פרט, קטן כגדול. וכמוכן, יישר כח עצום לכל החניכים, המדריכים, וליהב הקומונרית, שגם להם היה חלק בארגון, מלבד ההשתתפות בתחרויות (והנצחונות!).

אפיצד אפרון

הודעה מוצעת הביקורת

ועדת הביקורת של סעד חוזרת בימים אלה לתפקד אחרי תקופה של כשנה בה לא פעלה הביקורת. הסיבה להפסקה בפעילות הייתה נסיבות אישיות של מרכזת הועדה. בחודש האחרון חידשה הועדה את פעילותה, קיימה פגישת תיאום ציפיות עם נחום ובוקי, וכן ישיבה משמעותית עם מזכירות הקיבוץ בה לובנו תפקידי הביקורת והציפיות ההדדיות של הועדה והמזכירות.

בימים אלה מגבשת הועדה שני נושאים בהם תתמקד הביקורת בחודשים הקרובים, עם גיבוש הנושאים הם יפורסמו לציבור וכמוכן בתום בדיקת כל אחד מהנושאים יתקיים דיווח מסודר באסיפה, כפי שנעשה בעבר. כמו כן מש"א התבקשה לחפש חבר נוסף לוועדה במקומו של יהודה סימון שסיים את חברותו בוועדה.

חברי הוצעה: לאה ימ"י, ארנסט זינר, יונתן וידס, מרכזת: שרה אפרון.

מפקד: רון רולן

אני ברכבת..

היום כ"ח בניסן התשע"ד. זהו יום הזיכרון לשואה ולגבורה ואני ברכבת.

השעה היא תשע חמישים וחמש. הרכבת תצא בשעה עשר ושלוש עשרה אבל ה"דינג דונג" מודיע שהרכבת תצא עכשיו. אני לא מבין מה קורה פה! הצפירה בעשר ואני רוצה להיות בחוץ בזמן הזה. אמרתי לעצמי שאחכה ואחרי הצפירה אכנס פנימה. אך הרכבת תצא עכשיו והמיונים הצבאיים אליהם אני נוסע, חשובים. לכן אני לא לוקח סיכון ועולה לרכבת. השעה היא תשע חמישים ושמונה ואני לחוץ לקראת הצפירה. אני נעמד ומביט סביבי. המבטים תמוהים. אנשים לא מבינים מה אני עושה. השעה עשר ואני עובר לדום, אך הצפירה לא נשמעת. חלונות הרכבת אוטמים את רעש הצפירה ואיש לא שומע אותה. אני עומד יחידי. בודד. מיואש.

שבעים וחמש שנה לתחילת המלחמה, שבעים שנה לשנתה האחרונה של המלחמה, בה הושמדה יהדות הונגריה מן היסוד, הרכבת בה אני נמצא היא אחרת מהרכבות בהן היו יהודי אירופה בשנים אלו. היא נקמה ברכבות אלו. לרכבת זו עולים יהודים מרצון ולא בכפייה. לרכבת זו עולים אנשים על מנת לפתוח אפיקים חדשים בחייהם ולא על מנת להביא את חייהם לקצם. רכבת זו היא הניצחון של העם היהודי!

דוקא שם, לאיש לא אכפת.

דוקא שם איש לא זוכר.

דוקא שם איש לא שומע.

דוקא שם איש לא עומד.

דוקא שם, בניצחון הגדול, מנצנץ הפסד גדול ומתרגש לפרוץ החוצה.

ברק ברנצ

נשים אחרות תהלים

בכל שבת, מזה חמש שנים, אנו נפגשות לקריאת תהילים משותפת, פותחות בהקדשת התפילות לרפואה, לזיווג או לכל בקשה אחרת, וממשיכות באמירת פרקי התהילים מסיפרונים מחולקים.

המפגש מתקיים בשעה 17:20, בשבתות שעון הקיץ, בכל שבת בביתה של משפחה אחרת (הודעה נמסרת סמוך לשבת, במסרון או בע"פ).

נשמח להרחיב את מעגל המשתתפות, ומוזמנות להצטרף אלינו נשים מכל הגילאים ומכל השכבות.

לפרטים נוספים ניתן לפנות לשהם קבלן או לשחר סמיט.

נחנה לראותכן!

רגע אחרי הפסח

אין ספק שזו אחת העונות הבערות בלוח השנה היהודי והישראלי שלנו ולכאורה כבר עברנו המון מאז הפסח. ובכל זאת, אני מבקש עוד רגע לסכם ולהודות לעוסקים במלאכה. לכל עובדי ענף המזון ולאירית העומדת בראשו, לכל עובדי "קייטרינג סעד" וליוסי המנהל, לכל עובדי הכולבו בהנהגתה המסורה של נגה, לאלי סימון שניהל את כל מבצע פינוי האשפה המורכב ושריפת החמץ בערב החג, לחברי ועדת דת ולבני העומד בראשה, לרב ארי שגם עברו זו עונה בוערת, ולועדת תרבות, בראשותה של חמי. לכולכם תודה אישית מכל הלב על תרומתכם לחג המוצלח שעברנו ברוגע, בנחת ובשמחה. אם שכחתי מישהו, אני מתנצל מראש!

יום הזיכרון לשואה ולגבורה

לא בכל יום זוכה אחד מחברינו להשיא משואה בטקס הממלכתי ביד ושם. חיים הרצל, שרק לפני שנים ספורות חשף את סיפורו המרתק בפנינו, זכה לחשיפה עצומה והתראיין השבוע כמעט בכל אמצעי תקשורת אפשרי. יישר כח לחיים, שתזכה לרוות נחת, יחד עם דבורה, מהמשפחה הרחבה והענפה שהקמתם על אפם וחמתם של צוררינו. בשלהי היום, יצא ציבור מכובד לטקס הזיכרון בבית העלמין שלנו ומצאתי את עצמי נרגש במהלך הקראת השמות על ידי קרובי המשפחה. הטקס הצנוע, דבר היום המרגש של נעם אש (המתפרסם בעלון) והמימד האישי יצרו אצלי תחושת הזדהות וחיבור לחברים שהיו שם. אין לי אלא להמליץ לחברים נוספים לבוא ולהצטרף לטקס כחלק מהרצון לשמור על יחד מיוחד.

נפתחה עונת הרחצה אצל מרסלו...

משתמשי חדר הכושר נאלצים כבר שבועיים להתמודד עם "נביעה" שמקורה טרם אותר, ואשר הסבה נזקים ואי נוחות רבה. טובי המוחות מתגייסים לגלות את מקור התקלה, והשבת נבצעה הפסקת מים יזומה בכל מבנה חדר אוכל, כחלק מתהליך בידוד הבעיה והניסיון להגיע לפתרון. תקוותנו שאכן נצליח לעשות זאת בהקדם, ועד אז, כפי שהציע ישי אברהם, מרסלו ינצל את ההזדמנות ויתחיל בחוגי שחיה צורנית...

עוד משהו בעניין פינוי זבל ואיכות הסביבה

ביוזמה ברוכה של חלופ, בהשקעה כספית גדולה, ובמרץ האופייני של מוישלה, אורגן מחדש אתר הפסולת היבשה מעל סייפן. האתר כרגע מגודר וחברים שרוצים לפנות פסולת גדולה (ספה, ארון וכד') מתבקשים לתאם עם אלי סימון שישמח לסייע בפינוי הדברים. אנחנו עושים מאמץ להחזיק את האתר נעול כדי לשמור על התנהלות תקינה. חשוב שנבין כולנו, שלא מדובר בשיגעון פרטי, אלא שהמשרד לאיכות הסביבה דורש כיום מתוקף חוק, שאתרים כאלה יתנהלו בצורה מסודרת ומקצועית וקונס בסכומים גדולים וכבדים ישובים שמפריים את חוקי המשרד. חשוב לנו מאד לזכות בשיתוף פעולה מלא בנושא כדי ליהנות מפירות ההשקעה של ארגון המתחם.

פיזמונסניף

באיסרו חג ארחנו כאן את נוער הקבה"ד ליום עשיר ומגוון של פעילות ערכית וחינוכית ביוזמתו הברוכה של רזי בן יעקב, רכז הנוער בקבה"ד. בשולי הדברים אציין בנחת ובגאווה שמדריכי וחניכי הסניף שלנו היו על הגובה, תרתי משמע, ובהופעה מכובדת ומרגשת קטפו את המקום הראשון. ושוב אנו עדים לכך, שהעשייה החינוכית הזו שמתרחשת בסניף, לא תסולא בפז. כל הכבוד ליהב הקומונרית, למדריכים ולחניכים.

לקראת ל"ג בעמר

כפי שכבר כתבתי זו העונה הבערת, והפעם בכפל משמעות. במסגרת ההכנות למדורות ל"ג בעמר, חשוב מאד שההורים ילוו את ילדיהם ולא יותירו את השטח ליוזמות מסוכנות. כל מי שמעוניין במשטחים שבורים, מתבקש לפנות לאוריאל אבן צור במכון הגזר והוא ישמח לסייע בעניין. כל יוזמה למדורה מחייבת תאום עם אריאל סאסי, האחראי גם על נושא כיבוי האש, בנוגע למקום המדורה. בתשומת לב של כולנו, נעביר את החג בשלום.

אין מלחמות שמחות
 רק שכול אצדן וחסרון.
 לא דמויות פורחות צשדה
 רק קול דמים דונק מתוך האדמה,
 ועצים קטעים פורשים גדמיהם
 לען האוכך השחור והריס.
 ציום שלפני - חוגגים.
 חוגגים עם צאת החילות להדית
 ופוקע לב ההורים מגאווה צחדות,
 ונענות רוטטות צרגעי הפרידה,
 ומנשפות תדמורות תהילות ושירות
 צשכל דגלים ונסים, סמלים ושפלות.

ציום שאחרי - חוגגים.
 חוגגים קצרנים
 ואמנם עושי אנדרטאות
 והמקוננות וסוחרי הדבעות
 ומעטרי מסגרות שחורות
 וכותבי הים - ואיננו עוד.
 צסיפונים אין מרווחים, רק מיצסים,
 וגם מנצחים צועדים צפוניות,
 ונמשך הדיון צשאלת מחיר ניצחון
 וקול ענות תופי היה - כדאי,
 וחצוצרות צתרועות קווחים,
 מצלי לספור את המרווחים
 צשורות - למנצח מדמור.

וצתווק -
 אין מלחמות טובות.
 רק חיל שחסל
 רק חלל שחדל
 וחצל ...
 וחצל ...
 וחצל.

מאק ספרו חמל א הנצ